

De Kerstman kwam tweemaal

(Sorry, Wrong Chimney)

Kerstklucht in drie bedrijven

door

JACK SHARKEY

en

LEO W. SEARS

vertaling

Lies Sotthewes

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE KERSTMAN KWAM TWEEemaal - SORRY, WRONG CHIMNEY** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JACK SHARKEY en LEO W. SEARS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

DAVID TUTTLE - een hardwerkende, jonge bedrijfsleider

SAMANTHA TUTTLE - sinds zes maanden zijn vrouw

NATALIE WELDON - de buurvrouw aan de overkant van de hal

WILLIAM WELDON - (BILL), Natalie's echtgenoot. Psychiater

KRIS KREIGLE - een man met waandenkbeelden

SHEILA - Kris' toegewijde verloofde

POLITIE-AGENT - een vastberaden vertegenwoordiger van het Gezag

Het stuk speelt zich helemaal af in het grote-stads-appartement van de Tutttles

EERSTE BEDRIJF: vroeg op de avond, tien dagen voor Kerstmis

TWEEDE BEDRIJF: ongeveer 2 seconden later

DERDE BEDRIJF: een uur later

DECOR:

Het appartement van David en Samantha Tuttle. Het is modern maar schaars ingericht. Wel gezellig en comfortabel. Rechtsachter is deur naar keuken. Linksachter is deur naar hal, linksvoor deur naar slaapkamer; tegen rechtermuur staat een tafeltje met telefoon en stereo; in de achterwand is een schouw met haard. Een man moet bijna kunnen verdwijnen door de schoorsteen. Er staat een gedeeltelijk versierde kerstboom tegen de achterwand. In het midden van de kamer staat een bank met een lange, smalle salontafel ervoor.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opgaat brengt Samantha verscheidene dozen van de slaapkamer naar de bank. Zij is een aantrekkelijke jonge vrouw van begin twintig. Ze heeft een rode pyama aan en een feestmuts op. Zij verdwijnt in de keuken en komt terug met een paar wijnglazen, die ze op de tafel zet. Dan loopt ze naar de lichtknop naast haldeur en dimt het licht in de kamer. Ze zet de stereo aan en we horen kerstmuziek. Er wordt gebeld. Ze gaat naar de deur, neemt een verleidelijke houding aan en gooit deur open, terwijl....

SAMANTHA: Ho-ho-ho, lieverd! *(Natalie, een weelderig geschapen vrouw van begin dertig, komt binnen in een zwierige japon)*

NATALIE: Ook ho-ho-ho, Sam! Ben je nu al aan de borrel?

SAMANTHA: Sorry, Natalie, ik dacht dat het David was. Kom binnen! *(drukt op lichtsakelaar en de lampen branden weer helder terwijl zij de deur dicht doet)*

NATALIE: Zou ik dat wel doen? Ik bedoel, je staat kennelijk te springen om David in de armen te vallen in die pyama...?

SAMANTHA: Hier gebeurt niets wat niet door de filmkeuring geschikt geacht wordt voor alle leeftijden! *(wuipt haar iets verder de kamer in)*

NATALIE: *(loopt naar zithoek)* Alle leeftijden? Terwijl jullie nog zo'n beetje in de wittebroodsweken zijn?

SAMANTHA: *(zet muziek af)* Nou, dat is dan wel èrg oud en droog wittebrood!

NATALIE: Wat moet je dan in die pyama?

SAMANTHA: *(gaat naar bank en gaat zitten)* David moet de laatste tijd steeds overwerken. Iedere avond en elk weekend. Hij komt wel thuis om te eten, maar daarna, hup, weg is-ie weer!

NATALIE: En jij denkt dat die rode pyama hem hier kan houden?

SAMANTHA: Dat hoop ik. En ik was van plan om samen de boom te gaan optuigen en ondertussen naar romantische kerstmuziek te luisteren. Een glaasje wijn erbij...

NATALIE: *(gaat naast haar op bank zitten)* Nou, als het niet lukt, gaat-ie tenminste in een jolige stemming naar zijn werk!

SAMANTHA: Wat gebeurt er eigenlijk met de mannen na hun trouwdag?!

NATALIE: Dat weet ik niet. Als je er ooit achter komt, vertel het mij dan, misschien dat ik er dan achter kom wat er bij mij en Bill aan schort! Hoe lang zijn jullie nu getrouwd... vijf maanden?

SAMANTHA: Zes. En hij is nu al liever op kantoor dan hier bij mij.

NATALIE: Hij komt toch wel een keer in bed?!

SAMANTHA: Ja! Om te slapen!

NATALIE: Je moet er niet zo zwaar aan tillen, Sam. Mannen zijn ambitieus. Bij zo'n groot concern als waar David werkt, moet je wel langere dagen maken, als je wat hoger op de ladder wilt komen. Als hij eenmaal aan de top zit kan hij anderen het overwerk laten doen.

SAMANTHA: Moet ik daarop wachten?

NATALIE: (*haalt schouders op*) Wat moet je anders? Zeg, tussen twee haakjes, heb je die wijn al ontkurkt?

SAMANTHA: (*wil opstaan*) Dat is zo gebeurd...

NATALIE: (*houdt haar tegen*) Ach, laat maar zitten. Waarom zou ik in een jolige stemming raken als Bill toch zwaar ligt te ronken aan de overkant van de hal?

SAMANTHA: Ligt hij nu al in bed? Zo vroeg?

NATALIE: Hij doet alleen maar een dutje. Hij moet de hele dag dat gezeur van zijn patienten aanhoren; hij kan nog net wakker blijven tot-ie thuis is, zegt-ie. Ik maak hem vlak voor het eten weer wakker.

SAMANTHA: En dan zijn jullie zeker in een heel romantische stemming?

NATALIE: Ik wel, maar daar schiet ik ook niet veel mee op.

SAMANTHA: Is Bill er ook al niet voor te porren? Net zomin als David?

NATALIE: Niet zolang er nog iets beweegt op de televisie. Oh, hij kruipt wel lekker tegen me aan op de bank, maar ik kan hem niet zover krijgen dat hij zijn blik van het scherm afwendt.

SAMANTHA: Wat ben ik daar blij om!

NATALIE: Nou zeg!

SAMANTHA: Oh, ik bedoel, ik ben blij dat David niet de enige onromantische echtgenoot is hier in de flat. Maar jouw Bill is tenminste nog thuis 's avonds, bij jou en niet uit met... ik bedoel... niet weg...

NATALIE: Jij hebt inderdaad een probleem, zeg! Je denkt toch zeker niet, dat David... eh... hoe zal ik het zeggen? Vreemd gaat?

SAMANTHA: Als ik maar zeker wist, dat ik me maar wat in het hoofd haal!

NATALIE: Maar lieverd, David is helemaal gek van jou! Hij denkt alleen maar aan jou, hij praat alleen maar over jou!

SAMANTHA: (*fronsend*) Hoe weet jij zo goed waar David aan denkt en waar hij over praat?

NATALIE: Sam, ik ontmoet jouw man bijna elke dag!

SAMANTHA: Wat bedoel je, Natalie!!

NATALIE: Rustig, rustig! Ik bedoel niet, dat ik David dagelijks ontmoet, ik bedoel dat ik David bijna elke dag ontmoet. Dat is wel een verschil!

SAMANTHA: Het... het klinkt inderdaad beter als je de klemtoon verlegt...

NATALIE: Hoor eens, lieverd, dit flatgebouw heeft een trappenhuis, en

brievenbussen in de hal, en een krantenkiosk op de hoek. Dan is het toch heel logisch dat David en ik elkaar zo nu en dan tegen het lijf lopen, hè?

SAMANTHA: Ja, dat zal wel.

NATALIE: Ozo! En als we elkaar tegenkomen, dan praten we als goede burenen tegen elkaar. En als David praat, dan praat hij over jou! Oh, ik zeg ook wel wat, meestal over Bill... maar dat zijn meer klachten. David zegt alleen maar prijzende dingen.

SAMANTHA: Dat zeg je alleen maar om me op te vrolijken.

NATALIE: Dat is waar. Maar ook omdat het gewoon zo is. *(gaat staan)* En voel je je nu een beetje beter?

SAMANTHA: Inderdaad. Veel beter. *(gaat staan)* Bedankt, Natalie. *(loopt met haar mee richting deur)* Je bezoekje heeft me echt goed gedaan.

NATALIE: *(blijft staan)* Oh, wat ben ik een stommerd! Zou ik haast vergeten waar ik eigenlijk voor kwam! Het is me helemaal ontschoten, toen ik jou in die romantische pyama zag.

SAMANTHA: Oh, kwam je niet zo maar even buurten?

NATALIE: Nee, ik kwam je waarschuwen. Je moet niet schrikken, maar heb je al gehoord van die kerstman-inbreker?

SAMANTHA: Natuurlijk! Ze hebben het over niets anders meer bij het Journaal!

NATALIE: Maar heb je ook al gehoord, dat hij hier in de buurt gesignaleerd is?

NATALIE: Nee, dat wist ik niet. Oh, jee, nu maak ik me nog veel meer zorgen als David s'avonds weg is!

NATALIE: Kom-kom, als je je deur maar op slot houdt kan je niets gebeuren.... of is jullie schoorsteen erg ruim...?

SAMANTHA: *(kijkt richting haard)* Niet zo heel erg... tenminste... hoe groot is die inbreker dan?

NATALIE: Moeilijk te zeggen hoe groot een vent is als hij verkleed is als kerstman. Misschien is het een heel iel kereltje en heeft-ie zijn pak helemaal opgevuld. Je kunt nog het beste de hele nacht de haard laten branden.

SAMANTHA: Het is toch wat! Het bederft de hele Kerst-gedachte! Een kerel die verkleed als kerstman gaat inbreken! Die is goed gestoord!

NATALIE: Dat kun je wel zeggen. Wedden, als hij bij ons op- duikt, dat mijn heldhaftige Bill hem op de divan legt en hem gaat analyseren!?

SAMANTHA: *(lacht)* Daar is hij psychiater voor, Natalie.

NATALIE: Ik zou hem wel op een snellere manier van zijn misdadige neigingen weten te genezen... met een honkbalknuppel!

SAMANTHA: Bill's methode is beter, die kan hem tenminste nog een

rekening sturen voor de behandeling!

NATALIE: Daar had ik nog niet aan gedacht! Nou, in ieder geval staan Bill en ik klaar om hem zijn verdiende loon te geven!

SAMANTHA: Wat zo iemand verdient is een flink brok steenkool voor Kerstmis!

NATALIE: In zijn kous?

SAMANTHA: Bovenop zijn kop! *(beiden beginnen te lachen)*

NATALIE: Nou kind, hou die deur maar goed op slot en als je iets hoort 's avonds als David er niet is, dan geef je maar een gil en dan kom ik wel even met die honkbalknuppel. We kunnen moeilijk van Bill verlangen dat hij met de divan komt aanrennen!

SAMANTHA: *(doet lachend deur open)* Goed Natalie, ik zal er aan denken. En nog wel bedankt!

NATALIE: *(glimlacht)* Waar heb je anders vrienden voor? *(af)*

Samantha doet de deur dicht en gaat zitten. Ze bekijkt de inhoud van enkele dozen met kerstversieringen. In een van de dozen die ze openmaakt zit een kerstman-pak. Net als ze die doos openmaakt komt David binnen, waardoor ze verder geen aandacht schenkt aan wat er in de doos zit. David is een knappe zakenman van midden twintig. Hij heeft een overjas aan als hij binnen komt, met daaronder kostuum en stropdas. Samantha rent naar hem toe en omhelst hem. Ze loopt verscheidene dozen ondersteboven. Midden onder de omhelzing ziet David het kerstman-pak, dat met allerlei versieringen op de grond was gevallen. Hij maakt zich abrupt los uit de omhelzing, waarbij hij Samantha bijna omver gooit. Hij rent naar het kostuum en propt het vlug terug in de doos.

DAVID: *(ademloos)* Nou-nou, Sam, wat is er aan de hand? *(verbergt doos achter rug)*

SAMANTHA: *(gaat naar hem toe)* Ik dacht dat we er misschien een romantisch avondje van konden maken. Alleen wij tweeën en dan gaan we de boom versieren en het hele appartement.

DAVID: Oh, schat, dat klinkt.... fantastisch! Maar....

SAMANTHA: David, ga me nou alsjeblieft niet vertellen dat je terug moet naar kantoor vanavond!

DAVID: Sam, als ik dat niet zeg, hoe moet ik dan verklaren dat ik weg moet?

SAMANTHA: Aaaaah, David!

DAVID: *(achteruitlopend naar deur, de doos nog achter zijn rug)* Ik weet het, ik weet het, en ik beloof je echt, dat ik, zo gauw als de kerst voorbij is, de meest romantische echtgenoot zal worden van het hele

flatgebouw!

SAMANTHA: Naar wat ik gehoord heb, zegt dat niet zoveel! (*begint te huilen, rent naar slaapkamer, knalt deur achter zich dicht*)

DAVID: (*zwakjes*) Schatje....?! (*zakt ietwat ineen*) Oh, verdomme. (*schudt hoofd, houdt de doos voor zich, draait zich om en loopt er mee naar de voordeur; doet deur open, stapt in paniek terug als Natalie naar binnen loopt; stopt onmiddellijk de doos weer achter zijn rug, forceert een glimlach*) Hee.... Natalie! Wat leuk!

NATALIE: Ik zie dat je het leuk vindt, je begint er van te zweten!

DAVID: (*veegt met manchet over voorhoofd*) Warm! Het is hier ontzettend warm. Het lijkt wel een oven.

NATALIE: Waarom ben je zo zenuwachtig, David?

DAVID: W-waarom d-denk je, dat ik z-zenuwachtig ben?

NATALIE: Het straalt er vanaf, volgens mij!

DAVID: Hoor eens, kwam je voor iets speciaals, ik heb nogal haast, zie je....

NATALIE: Nog meer geld verdienen voor de Kerst?

DAVID: Verdorie, ik wou, dat ze de staf betaalden voor het overwerk! Dan zou alles veel eenvoudiger zijn!

NATALIE: Bedoel je, dat je al die extra uren voor niets werkt?

DAVID: Alleen het lager personeel krijgt overuren uitbetaald. Leidinggevenden krijgen hetzelfde geld, of ze nu vijftien uur per dag werken of helemaal niet. Soms wou ik dat ik niet zo hoog op de ladder stond...!

NATALIE: Waarom beul je jezelf dan zo af? In jouw functie moet je toch efficiënt zijn, hè?

DAVID: Natuurlijk!

NATALIE: Hoe kan het dan, dat jij je werk niet klaar kunt krijgen binnen de normale uren?

DAVID: Natalie, is er een reden voor dat je me zoveel vraagt over mijn persoonlijke aangelegenheden?

NATALIE: (*kijkt rond, ziet dat ze alleen zijn, trekt hem een beetje verder de kamer in, praat samenzweerderig*) Dat kun je wel zeggen! David, als vrienden onder elkaar moet ik je iets vertellen, iets belangrijks.

DAVID: (*verward*) Je hebt het toch niet over mijn deodorant, hè?

NATALIE: Je ruikt heel lekker. Een beetje zweterig, maar wel lekker. Nee, het gaat over Sam.

DAVID: (*gluurt richting slaapkamer*) Er is toch niks met haar?

NATALIE: Heb je haar nog niet gezien vanavond?

DAVID: Heel even maar. Ze leek me een beetje... overstuur.

NATALIE: Ze is overstuur, David. Moet je horen... (*gaat nog zachter praten*) Ik vertel je dit alleen maar omdat ik jullie zo'n geweldig stel vind

en ik wil dat dat zo blijft!

DAVID: Wat wil je me dan vertellen...? (*is onbewust ook samenzweerdig gaan praten*)

NATALIE: Samantha denkt dat je iemand anders hebt, tenminste, daar is ze bang voor!

DAVID: (*normaal volume*) Wat?!

NATALIE: Sssst! (*trekt hem verder naar het midden*) Zachtjes! Dat komt doordat je zo laat thuis komt en eh... nou ja, dat er geen romantiek meer is aan het thuisfront. Het is wel wat vergezocht, maar ik kan het haar ook niet kwalijk nemen. Je gaat toch wel echt naar je werk 's avonds, hè?

DAVID: Op mijn erewoord! (*gluurt naar slaapkamerdeur*) Alleen..

NATALIE: Alleen wat?

DAVID: (*fluisterend*) Niet op mijn kantoor!

NATALIE: (*normaal volume*) Wat?!

DAVID: Sssst! (*trekt haar verder kamer in*) Zachtjes!

NATALIE: Sorry.

DAVID: (*haalt doos tevoorschijn*) Dit doe ik 's avonds! Bij V&D!

NATALIE: (*werpt blik in doos, reageert*) Speel jij voor kerstman?

DAVID: Ik wil wat voor Sam kopen... iets heel moois... mijn eerste kerstcadeau sinds we getrouwd zijn. Maar.... ik kan het niet betalen!

NATALIE: Met jouw salaris? Je bent toch bedrijfsleider?

DAVID: Dat klinkt indrukwekkender dan het is. Ik ben nog maar het boodschappenjongetje van de grote baas. En als je rekent wat ik kwijt ben aan de auto, aan die dure pakken, aan huur van deze flat, om nog maar niet te spreken van de rekening van de slager en...

NATALIE: (*ongeduldig*) Ik snap het, ik snap het! En ik moet zeggen, ik ben zeer onder de indruk. Overdag naar je werk op kantoor en dan de hele avond nog van die krijsende duiveltjes op je knie...

DAVID: (*gaat richting deur*) En die baan raak ik nog kwijt als ik niet gauw maak dat ik weg kom!

NATALIE: (*loopt met hem mee*) Als Sam het wist, zou ze ontzettend trots op je zijn....

DAVID: (*blijft staan*) Ze mag het niet weten, hoor!

NATALIE: Waarom niet?

DAVID: Omdat ze dan zegt, dat ze liever heeft dat ik thuis blijf 's avonds dan wat voor cadeautje ook en dan zou ik ermee moeten stoppen. En wat zou dat een saaie Kerst worden, met niks onder de boom...!

NATALIE: Maar als ze jou liever thuis heeft 's avonds...

DAVID: Natalie, jij bent een vrouw... en het is al heel gauw Kerstmis... wat heb jij liever: dat Bill iedere avond thuis is, of een stola van sabelbont onder de kerstboom...?

NATALIE: *(denkt even na)* Je hebt gelijk.

DAVID: Snap je nu ook, waarom het geheim moet blijven?

NATALIE: Ja, ook dat.

DAVID: En je vertelt dus niks aan Sam?

NATALIE: Dat zou wel heel gemeen zijn, na al die moeite die je hebt gedaan. Mijn lippen zijn verzegeld. *(zij zijn nu aangekomen bij deur naar hal; geen van beiden ziet dat Samantha de slaapkamerdeur open doet en voorzichtig om een hoekje gluurt naar waar zij staan; Samantha reageert natuurlijk gepast op alles wat ze nu gaan zeggen, zonder haar aanwezigheid kenbaar te maken)*

DAVID: Zonde van die mooie lipjes, maar ik ben je er heel dankbaar voor!

NATALIE: Je weet het, hè, een goede buur....

DAVID: En niks tegen Samantha zeggen, hoor!

NATALIE: Zoiets moet iedere man geheim houden voor zijn vrouw!

DAVID: Eerste Kerstdag zal ik haar wel vertellen wat jouw aandeel hierin geweest is. Dan weet ze tenminste wat ze aan jou heeft!

NATALIE: Wat zou ik haar gezicht graag willen zien als jij met de verrassing op de proppen komt!

DAVID: Zeg, waarom kom je niet even aanwippen op eerste Kerstdag? En breng Bill ook mee!

NATALIE: Oh, daar kun je op rekenen! Misschien dat ons kleine geheimpje hem nog op een idee brengt! *(beiden lachen)*

DAVID: Nou, ik moet opschieten!

NATALIE: Ja, je zult onderhand wel snakken naar iemand op je schoot. Eentje met gulzige blikken en heel veel wensen!

DAVID: Sssst! Straks hoort Sam je nog! Kom op! Wegwezen! *(ze gaan af)*

Samantha komt nu helemaal te voorschijn uit de slaapkamer, haar gezicht vertrokken van verbijstering en verdriet; ze blijft midden in de kamer staan met trillende onderlip, draait haar hoofd nog eens in de richting van de voordeur, waardoor de pompoen van haar muts voor haar gezicht slingert. Ze reageert daarop, trekt de muts met een ruk af, gooit hem op de grond en gaat er woedend op staan dansen; op dit moment gaat de voordeur een klein beetje open en David steekt zijn hoofd naar binnen, onzeker fronsend; dan verdwijnt de onzekerheid.

DAVID: Hee! Je hebt inderdaad een pyama aan. Dat drong eigenlijk nu pas tot me door.

SAMANTHA: Wat lief van je dat je dat nog merkt! *(pakt haastig de muts)*

op en zet hem kwaad weer op haar hoofd)

DAVID: Maar het is zelfs nog niet eens etenstijd!

SAMANTHA: Ik kreeg slaap! Nou goed?!

DAVID: *(sussend)* Okee-okee-okee. Trusten schat. *(doet deur dicht en is weg)*

SAMANTHA: *(tegen de gesloten deur)* "Schat?!" *(pakt de dichtstbijzijnde doos op, beurt hem boven haar hoofd)* En dit kan ook wel... *(smijt hem bijna op de grond, maar stopt opeens)* Nee, hier zit de piek in die nog van oma is geweest. *(zucht, laat de doos zakken)* Laat ik alles maar weer wegzetten. *(begint dozen op bank op te stapelen, kijkt zoekend rond, ook achter de bank, enz)* Dat is raar... Waar is... het was hier net nog... *(kijkt weer naar de voordeur, frons haar voorhoofd, denkt even na en gaat dan vastberaden naar de telefoon, draait een nummer, wacht even)* Bill?.... Met Samantha Tuttle... Eerlijk? Oh, dat spijt me. Is het niet wat vroeg om al in bed te liggen?... Nee-nee, je hoeft Natalie niet te roepen, ik wil met jou praten!... Nee, niet door de telefoon. Hier bij mij.... Nou, trek dan wat aan!... Wat is ze?... Natuurlijk is ze er niet, idioot, waarom zou ik je anders bellen!... Nee, ik probeer niet een afspraakje te maken, stomkop!... Oh, verdorie, kom nou maar hier, ja?!... Oké, kleed je eerst aan en kom dan hierheen!... Mooi... Tot zo! *(hangt op; blijft even onzeker staan, klemt een paar maal haar handen snel ineem, loopt te ijsberen en na ongeveer dertig seconden wordt er op de deur geklopt; ze doet open en Dr. William Weldon stapt over de drempel. Hij is een vrij grote man, met een uilengezicht, bril met fors montuur, ongekamd haar, gekleed in pyama, slippers en een badjas. Samantha duwt hem ongeduldig verder in kamer, doet snel deur dicht, leunt er tegen om verdere indringers van buiten tegen te houden. Hij bekijkt haar van onder tot boven)*

BILL: Weet je wel zeker dat dit geen rendez-vous is?

SAMANTHA: *(beledigd)* Waar zie je me voor aan?!

BILL: Voor een aantrekkelijke vrouw in een rode pyama.

SAMANTHA: Nou, zeg, Bill...! *(doet stap naar hem toe)*

BILL: *(doet stap achteruit)* Een mooie vrouw in een rode pyama die net nog tegen me schreeuwde dat het een beetje vroeg was om al in bed te liggen!

SAMANTHA: Bill, wij gaan niet naar bed!

BILL: Probeer dat maar eens wijs te maken aan de volgende die hier naar binnen loopt!

SAMANTHA: Bill, ik wil alleen maar met je praten. Beroepsmatig. Steekt daar kwaad in?

BILL: Hangt ervan af welk beroep je bedoelt.

SAMANTHA: Dat van jou, natuurlijk!

BILL: *(koeltjes)* Als je denkt, dat ik je zal vragen om op de divan te gaan liggen, dan kun je lang wachten!

SAMANTHA: Ik praat niet met jou als patiënt! *(manipuleert hem zodat hij abrupt op de bank komt te zitten)*

BILL: Als wat dan wel?

SAMANTHA: *(gaat naast hem zitten)* Als vriendin die om je geeft!

BILL: *(gaat staan)* Daar was ik nou juist zo bang voor!

SAMANTHA: Ga je nou zitten?!

BILL: *(geschrokken, gaat weer naast haar zitten)* Oké. Dan doen we professioneel. Hoe lang heb je die neigingen voor mij al?

SAMANTHA: Wat voor neigingen?

BILL: Je bent nou niet bepaald gekleed voor een vriendschappelijk babbeltje!

SAMANTHA: Jij toch ook niet!

BILL: Dat komt omdat je zo dringend klonk aan de telefoon! Ik wilde geen tijd verspillen met me aan te kleden. Had ik misschien beter wel kunnen doen. *(gaat weer staan, maar zij houdt hem tegen door hem met twee handen vast te pakken)*

SAMANTHA: Hou nou eens op met net te doen alsof ik krankzinnig naar je verlang!

BILL: *(kijkt naar haar armen die hem omstrengelen)* Ik zal het proberen, maar daar help je mij niet erg bij...!

SAMANTHA: Oh, doe niet zo belachelijk! *(laat hem los)* Ik wou je alleen maar beletten om weer te gaan staan!

BILL: Oh, dus het is echt alleen maar een vriendschappelijk babbeltje? Ook al heb je dan zo'n rode pyama aan?

SAMANTHA: Ja! En hou eens op over mijn pyama.

BILL: Ik eh... ik zal mijn best doen. *(na een pauze)* Is het zijde of nylon?

SAMANTHA: *(haalt haar schouders op)* Wat maakt dat nou uit! Het gaat niet over mijn pyama.

BILL: Dat zeg jij! Waar gaat het dan wel om, denk je?

SAMANTHA: Hou op met mij als een patiënt te behandelen!

BILL: Je zei zelf, dat ik me professioneel moest gedragen!

SAMANTHA: Ja, maar niet als een psychiater... je moet alleen maar serieus naar me luisteren! Ik wil met je praten over David. En Natalie.

BILL: Natalie is uitgegaan.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto